

Tuần Báo Vô Vi

16 tháng 12 năm 2012

Số 112

Email: tuambaovovi@gmail.com

Website: www.voviphatphap.org

Tuần này :

- Mục Bé Tám
- Lời Vàng Tiếng Ngọc
- Sinh Hoạt Bạn Đạo
- Thi Ca của Đức Thầy
- Bên Đèn Đọc Sách

Tờ báo hàng tuần của Pháp Lý Vô Vi Khoa Học Huyền Bí Phật Pháp phục vụ cho bạn đạo Vô Vi thế giới

Mục Bé Tám

Copyright by Lương Sĩ Hằng-Vĩ Kiên. All rights reserved.

Thưa các bạn,

Mục Bé Tám, viết qua tâm KHÔNG, liên hệ với từ quang của Đại Bi, nó cũng là một liều thuốc trị tâm bệnh và giải tỏa uất khí của tim, gan và thận. Không nên cắt xén bất cứ giai đoạn nào, có Đạo Tâm thì sẽ hiểu chiều sâu của Mục Bé Tám. Ước mong các bạn thực hành đúng đắn, thì sẽ cảm thông chiều hướng phát triển của tâm linh.

Kính bái,
Bé Tám

Phần câu hỏi dành cho buổi sinh hoạt “Mục Bé Tám”:

- 1) Những lời truyền thuyết không đúng đắn có hại không ?
- 2) Kỹ thuật phi cơ trở ngại mất một ngày chờ chực, Bé có mệt không ?
- 3) Bạn đạo nôn nức đến ngày đi Đại Hội, tại sao ?
- 4) Tu mà muốn lật đổ tình thế thì sao ?
- 5) Người tu thành đạt muốn độ đời thì phải làm sao ?
- 6) Tại sao sự quyết định của loài người không dứt khoát ?
- 7) Tình thương của người tu đặc lớn rộng cỡ nào ?

Copyright © Lương Sĩ Hằng - Vĩ Kiên & VÕ VI. All rights reserved.

Ngày 3 tháng 5 năm 1994 1) Hỏi : Những lời truyền thuyết không đứng đắn có hại không ? Đáp : Thưa, những truyền thuyết không đứng đắn rất có hại cho người kẻ tiếp, sẽ lạc và sự mê tín dị đoan. Tự mình tu giải nghiệp tâm là điều rất cần thiết. Kệ: Thực hành đứng đắn giải tâm mê Pháp giới khai thông tự trở về Sáng tỏ bộ đầu không nghệt thức Quán thông đời đạo chẳng còn mê.	Ngày 4 tháng 5 năm 1994 2) Hỏi : Kỹ thuật phi cơ trở ngại mắt một ngày chờ chực, Bé có mệt không ? Đáp : Thưa, Bé vẫn khỏe và được tăng gia sự kiên nhẫn chờ đợi đi chuyển khác vẫn bình an tới nơi. Phi cơ hiện đại trang bị đầy đủ, cần phải xét kỹ trước khi bay, sẽ có lợi cho tất cả các hành khách và công ty. Người tu thiền cũng cần xét kỹ trước khi thực thi một việc nhỏ cho đến việc lớn; xem có hại đến tâm thân hay không? Thấy thấy đều hữu ích cho đời lẫn đạo. Kệ: Tập trung nghiên cứu việc ra vào Ăn uống cùng tu chẳng ước ao Thanh tịnh giải bày không loạn động Thực hành chơn pháp chẳng cần cao.
Ngày 5 tháng 5 năm 1994 3) Hỏi : Bạn đạo nôn nức đến ngày đi Đại Hội, tại sao ? Đáp : Thưa, bạn đạo nôn nức được đi Đại Hội để có cơ hội gặp lại Thầy, bạn và được tận mắt xem phong cảnh kì quan thiên nhiên và thanh tịnh, tự xét tâm đã tiến đến đâu. Kệ: Giải mê phá chấp lại giải sầu Thắng cảnh Trời ban quá nhiệm màu Trở ngại không còn tâm thực hiện Chung thiền êm dịu rõ chiều sâu.	Ngày 6 tháng 5 năm 1994 4) Hỏi : Tu mà muốn lật đổ tình thế thì sao ? Đáp : Thưa, tu đủ khả năng diễn quang chỉ có tiếp tục xây dựng và nâng cao đời sống tâm linh, chứ không cần thay đổi tình thế, trừ phi muốn làm chính trị xây dựng cơ đồ cho chính mình. Kệ: Tu thành chuyển tiếp giúp tâm linh Chẳng có sân si chẳng bức mình Thanh nhẹ từ quang cùng chuyển tiếp Cùng tu cùng tiến cùng văn minh.
Ngày 7 tháng 5 năm 1994 5) Hỏi : Người tu thành đạt muốn độ đời thì phải làm sao ? Đáp : Thưa, người tu thành đạt muốn độ đời, thì phải thuyết giảng chơn ngôn, phù hợp với đời đạo song tu, không nên trách móc và giận hờn bất cứ ở hoàn cảnh nào. Kệ: Chẳng còn lý luận thấp cao giải Quý trọng tâm linh sống miệt mài Trí độ ban hành trong thức giác Huyền vi sáng tỏ sống hoài hoài.	Ngày 8 tháng 5 năm 1994 6) Hỏi : Tại sao sự quyết định của loài người không dứt khoát ? Đáp : Thưa, sự quyết định của loài người không dứt khoát là tại mắt thấy, tâm không định, lập trường không vững, rất khó dứt khoát. Kệ: Thiếu hành thực chất không khai triển Học hặc không thông nẻo các miền Quấy phá tự mình tâm tạo động Tâm thân bất ổn khó mà yên.

Ngày 9 tháng 5 năm 1994

7) Hỏi : *Tình thương của người tu đắc lớn rộng cỡ nào ?*

Đáp : Thưa, người tu đắc tức là hiểu đạo, muốn cho mọi người được tu, tạo hòa khí cho cộng đồng nhơn sinh. Chơn tình bộc phát không bao giờ chán đạo. Dấn thân cứu độ tâm linh, sống trong khổ nhục, nhưng không bao giờ khổ, sống vui với tình Trời cao đẹp.

Kệ:

Tranh Trời cao đẹp độ nhơn gian
Trí tuệ thanh cao tự bạc bần
Nguyên lý sanh tồn nào hoại nát
Cảm thông thiên địa tự mình an.

Luận Đàm IV

Bạn đạo: (không rõ).. vừa lòng cha mẹ mình là hiếu, ... như là con đọc trong Nhị Thập Tứ Hiếu con thấy đó khi mà người mẹ đánh đứa con, đứa con không bao giờ khóc. Khi mà mẹ già đánh đứa con, đứa con khóc thì mẹ già hỏi đứa con “tại sao mà ngày hôm nay con lại khóc”, thì đứa con trả lời là “Mẹ ngày hôm nay đánh con không đau, con biết mẹ già nên con khóc”. Cái đó theo Nhị Thập Tứ Hiếu đó là chữ hiếu. Nhưng mà nhìn trong khía cạnh khác, thì là ở những người mẹ đánh chết đứa con, mẹ vào tù, có phải là người con không có hiếu hay không?

Thầy: Mẹ không bao giờ đánh chết con. Con gà nó còn biết lấy cánh nó che con mà, huống chi là con người.

Bạn Đạo: Con nói đây là trường hợp lỡ tay.

Thầy: Không, không có đâu. Cái đó là những cái trường hợp không có phải lỡ tay nữa (không rõ 1:15) sau này để đọc Địa Ngục Du Ký rồi thấy. Có, có đọc sẽ thấy. Nó có nhiều trường hợp khác nhau lắm, mình hiểu không hết, cho nên trong đạo mình phải khuyên người ta giữ cái hiếu. Đó là con đường tiến của đạo pháp. Bất cứ trường hợp nào phải giữ cái hiếu. Hiếu là cảm động lòng Trời, thấy không? Thì cảm động luôn cả cái lòng mẹ mình, không đến nỗi Người phải làm sái quấy. Có những người bất hiếu kia mới bị mẹ đánh chết. Còn nếu mà nó có hiếu thì mẹ nó không bao giờ đánh chết. Thương yêu, nó biết thương yêu mẹ nó thì mẹ nó phải thương yêu nó.

Bạn đạo: Dạ thưa Thầy, có nhiều người cha mẹ đều chết hết rồi, mà con tu thì cha mẹ có được nhờ hay không?

Thầy: Cái đó quý lắm. Cha mẹ muốn mình cái gì? Muốn bảo trọng thân thể, muốn mình biết tu nhân tích đức. Cha mẹ được nhờ lắm chứ, còn hơn là mua quà cúng nữa mà. Người tu mới kêu là người báo hiếu. Bây giờ mình có đứa con, mà đứa con nó không biết lo cho thể xác nó, ăn bậy, ăn nhậu này kia kia nọ, té gãy tay gãy chân, bà mẹ thế nào? Buồn, mẹ đâu có muốn con cho quà cho mẹ, muốn con được khỏe mạnh và biết thương yêu mọi người, mẹ chết cũng nhắm mắt và an dạ. Người mẹ hiền nào cũng vậy đó thôi, thấy không? Chớ đâu có cần

nó cho cái gì. Nghĩa là mình tu là mình bảo trọng thân thể mình, giải tỏa những sự bất chánh, làm gì xảy ra sự nguy hiểm cho bản thân. Bản thân của mình là của mẹ đó, mẹ là mình, mình là mẹ, mà không biết bảo trọng thân thể thì tự nhiên mình đem mẹ mình cho người khác đánh. Bởi vì con mình bị đánh mình đau, mình bị đánh mẹ mình đau. Thấy rõ không? Cho nên thời cuộc ông Trời ông không có để những người làm bất chánh, rồi ông Trời cũng xử hạ. Ngay người Việt Nam thấy rõ, mảnh đất Việt Nam thứ nào độc tài cũng chết, thấy không? Hồi thời kỳ Nhật qua rồi nó cũng tiêu, rồi cái này qua cũng tiêu, cái nọ qua cũng tiêu. Rồi đây nó lựa lọc những người hiền, để về giúp dân. Ông Trời không chịu người giết người, bởi vì người là Trời mà, giết người là giết Trời làm sao ông chịu, thấy không? Cho nên nói ra người phạm nó nói giết rồi thôi chứ còn cái gì, nhưng mà rồi sẽ thấy. Mình thấy rất nhiều rồi, nhiều cảnh ở Việt Nam nhiều lần rồi đâu phải mới một lần. Hồi Nhứt Bồn nó qua, nó giết biết bao nhiêu, hãm biết bao nhiêu, rồi nó được cái gì? Phải trả quả, thấy không? Phải thất bại.

Bạn đạo: Thưa ông Tám, như cha mẹ mất rồi, có nên cúng không, miễn mình nhớ thương....

Thầy: A, khi mà báo mộng thì mình cũng nên cúng, cung kính, báo mộng là người về muốn giúp đỡ thì mình cũng phải nấu mâm cơm kính thờ cha mẹ. Kỳ giỗ này kia nọ, phải làm để cho con cháu nó noi gương, và cái lòng kính trọng của mình sưởi ấm người tại địa phủ. Khi mà con biết kính trọng cha mẹ, cũng như đem món quà cho cha mẹ được ăn, ấm tâm can.

Bạn đạo: (không rõ)

Thầy: Khi mà con thấy vậy, con phải cúng cơm. Con làm mâm cơm, cúng, há? Con phải cũng nói dâng hoàng, há? Tại vì Người về, Người muốn giúp con, nhưng mà con phải có một tấm lòng hướng lại Người để cho Người được ấm áp một chút. Chứ con người thế gian chết phải xuống địa phủ hết, trật tự của nó như vậy, qua thanh lọc hết những cái tội trạng, rồi người nào được đi lên mới đi lên, ở lại mới ở lại. Cho nên khi mình tu, mình phải niệm cầu xin cho cha hay là mẹ được siêu thăng tịnh độ. Rồi khi mình về thấy thì phải cúng cơm cho Người.

Bạn đạo: Như hồi con mới tu đó, con thấy ba con.

Thầy: Đó, thiên thấy mình cầu xin, rồi cũng cúng cơm, rồi để cất nghĩa cho con mình nó biết rằng “đây là ông Ngoại, ông Ngoại hồi hôm về cho má biết, ông Ngoại vẫn còn sống, phần hồn ông Ngoại không có chết,” thì giáo dục cho con mình cho nó hiểu về phần hồn nhiều hơn. Cái đó là một cái điểm tốt, sưởi ấm lòng cha mình.

Bạn đạo: (không rõ 6:27)

Thầy: Thì bây giờ con ráng con tu, con cầu nguyện, ông Tám sẽ cứu độ cho, hé.

Bạn đạo: con thấy ba con chết ở dưới sông, con ngồi trên cái bông gòn mà con nổi. Rồi con thấy cái nón của ba con, khi con lại con vớt thì thấy cái xác của ba con ở dưới đó, mà con không biết cầu nguyện làm sao.

Thầy: Thì con cầu cho ba con là tên gì, chết ở đâu, được siêu thăng tịnh độ. Trong thâm tâm của con, cái câu chót con nguyện rồi con xá 3 lần. Con có tâm, ông Tám giúp được.

Bạn đạo: Ba con chết, thiêu, tro trong hũ để ở nhà, ngày xưa thì con hay thắp hương. Sau này lúc con thiên con bị trở lại, thì anh Thắng có phone cho Thầy đó, nói về vấn đề con. Con sợ là vì vong linh đó phá con, bây giờ con không có thắp hương, vậy con có bất hiếu không Thầy?

Thầy: Không, con có tâm hướng về ba con là được. Con phải cầu siêu cho Người. Mà cái cầu siêu của Vô Vi là cầu xin cho ba con, tên họ là gì, chết ở đâu, được siêu thăng tịnh độ. Bởi vì người chết luôn luôn bị giam hãm, hành hạ dữ lắm, để cho nó học một khóa mới, để tiến triển.

Bạn đạo: Như vậy là nếu bây giờ con thắp hương thì có sao không?

Thầy: Không, thắp làm chi đâu? Thắp làm cái gì, cái tâm con có còn hơn là nén hương mà vô tâm, con hiểu không? Con có tâm con hướng còn hơn là nén hương mà vô tâm. Con soi hồn là con thắp hương đó. Tội nào cũng thắp hương vái trời.

Bạn đạo: Nhưng mà tại vì trong gia đình đó, thì chống lại con trong lúc con thiên, rồi không thấy con thắp hương, rồi cho con là bất hiếu, con không biết con phải làm sao để má con hiểu con.

Thầy: Thì bởi vì nếu mà má con buộc con thắp nhang thì con phải làm cho má con vui lòng thôi. Còn nếu con thiết tình tu đó thì khỏi thắp cũng được, nhưng mà nếu má cần thì mình làm cho má vui lòng. Không có sao hết. Cái đó nó vô hại, có gì đâu. Bởi vì việc cha với con mà, đi đâu nó cũng dính liền với mình, không có bỏ được. Nhưng mà

nếu con có tâm niệm Phật, con co lười rằng kẻ rằng con niệm Phật, niệm Nam Mô A Di Đà Phật nhiều con cũng độ cho cả nhà con được vậy. Ăn thua cái tâm thôi. Bề Trên chứng tâm chứ không phải chứng bề ngoài, con hiểu không?

Bạn đạo: Từ ngày con thiên(không rõ 9:20).. má con chống lại con, không cho con thiên. Rồi mỗi lần má nói thì má buồn lắm, con không biết phải làm sao nữa.

Thầy: Con cứ co lười niệm Phật thôi, má đâu có biết. Con niệm Phật là được rồi, há, con niệm Phật để độ cho má, độ cho ba, cũng được vậy đâu có sao. Ăn thua cái tâm của con thôi, không phải là con thiên rồi con thành Phật rồi con đi đánh người ta, không có cái vụ đó, mình muốn cứu độ chúng sanh, hử? Mình muốn sửa tâm sửa tánh trở nên một người hiền vì mình đã nhiều kiếp luân hồi tại thế, đã sống trong cái ... lặn hụp trong sự đau khổ của trần gian quá nhiều. Ngày nay mình có sự thức giác của người khác đã đạt được, thì bây giờ mình muốn cái gì bây giờ? Mình muốn tự giải thoát. Tự giải thoát để làm gì? Để cứu độ chúng sanh, cho nên cái tâm phát triển nó càng ngày càng lớn chứ không có nhỏ. Người tu mình phải lập hạnh là ở chỗ đó, phải ý thức rõ ràng cái bước tiến của mình, tại sao tôi phải làm. Làm để làm gì? Thì bây giờ ở đời con thấy rõ, sự cạnh tranh hơn thua, ai chả làm gì ai được. Cái định luật sinh lão bệnh tử, người nào cũng phải vượt qua hết, thấy không? Không có người nào mà từ chối cái đó được. Đừng có thấy ông già kia ông chết mà mình cười, ngày kia rồi mình cũng chết như ông, thấy không? Thấy người kia đau khổ mình cười, mình cũng đau khổ như ông. Mình phải sống trong hoàn cảnh của mọi người, người đó chính là mình. Tại sao ông Tám trị bệnh mau hết? Khi mà ông Tám trị bệnh, ông Tám kể người đó là Thượng Đế trước mặt tôi. Người đó là Thượng Đế, tôi không kể người đó là người bệnh. Bởi vì nó là sự cấu tạo và nó đại diện của Thượng Đế, phải kính trọng và thương yêu nó cũng như Thượng Đế. Cái cách trị bệnh của ông Tám nó khác, kể đang làm một cái việc và đang học một cái bài, chứ ông Tám không kể trị bệnh. Đang làm một việc và đang học một bài, nó khác hơn những người khác trị bệnh. Cho nên càng ngày ông Tám trị nhiều bệnh, ông Tám lại còn nhiều kinh nghiệm hơn và ông Tám vui vẻ để trị bệnh hơn. Ông Tám không có buồn trong lúc ông Tám trị bệnh.

Bạn đạo: Kính thưa ông Tám, trong quyển Tôi Tầm Đạo của ông Hồ Văn Em có nói là bạn nào tu theo

pháp lý, chưa xuất hồn, chưa đắc pháp thì khi chết không nên thiêu. Lí do tại làm sao?

Thầy: Cái chết không nên thiêu là có vay nó có trả, chúng ta ăn những cái gì phì nhiêu của mặt đất thì mình phải làm lại những phì nhiêu đó trước khi mình rời, rời khỏi nơi khác, cho nơi đó tốt hơn, nó có trật tự hơn. Còn những người mà người ta được đi được rồi thì người ta làm việc rất nhiều, người ta trả rất nhiều, trả liên tục trong lúc người ta đang sanh tiền. Người ta trả rất nhiều thì tới lúc đó muốn thiêu cũng không có sao bởi vì họ không có phản bội trời đất, thấy chưa? Còn những người kia vay không trả, không có biết trả mà đem đi thiêu đi nữa, nó cũng không có giúp ích gì cho mảnh đất hết, thấy không? Còn những người mà người ta xuất ra được rồi, họ đã làm rưới tươi mảnh đất trước khi họ chết thì có thiêu đi cũng không có sao.

Bạn đạo: (không rõ... 13:25)

Thưa Thầy, thí dụ như tụi con rùi có chết mà không có đủ tiền để mua đất chôn mà phải thiêu thì có sao không?

Thầy: Đó là tình cảnh chung, nó cũng chậm trễ hà. Sự tiến hóa của nó phải chậm trễ, phải bị chậm trễ. Sự tiến hóa phải bị chậm trễ.

Bạn đạo: Chưa xuất hồn được mà thiêu thì sự tiến hóa sẽ bị chậm trễ?

Thầy: Nó chậm trễ là cái nợ, trở lại phải trả nhiều hơn, kì tới phải trả nhiều hơn vậy thôi. Đó là chậm trễ, nghĩa là trả dài hơn, dài hạn hơn.

(còn tiếp)

(Trích từ băng giảng của Đức Thầy -- Nanterre ngày 09-11-1980)

Sinh Hoạt Bạn Đạo Thế Giới

Thông Báo Đại Hội “Du Hành Đạo Pháp 2013”

Để đáp lại công ơn dạy dỗ của Thầy Tổ cũng như sự tín nhiệm và sự ưu ái của bạn đạo, Ban Tổ Chức (BTC) Đại Hội Du Hành Đạo Pháp đã tìm và hợp đồng cùng với khách sạn có tầm vóc quốc tế để tổ chức Đại Hội Du Hành Đạo Pháp 2013 (Từ ngày 19 tháng 9 năm 2013 tới ngày 23 tháng 9 năm 2013) nhân dịp mùa “Lễ Tưởng Niệm Đức Thầy”. Đây là một Khách Sạn 5 Sao, được thiết kế thật là sang trọng tiện nghi với đầy đủ phương tiện hội trường, phòng ngủ và giá cả tương đối để phục vụ bạn đạo và Đại Hội.

Chúng con xin được kính trình lên Bề Trên, Đức Tổ Sư và Đức Thầy cùng toàn thể quý bạn đạo: **Khách Sạn Montien Riverside Hotel Bangkok, Thailand** <http://www.montien.com/riverside/> tọa lạc tại trung tâm thành phố bên cạnh dòng sông chánh - **Chao Phraya** được trải dài hơn 230 miles xuyên qua thủ đô Bangkok và đổ ra vịnh Thái Lan, cách phi trường quốc tế khoảng 40 phút lái xe, thuận tiện tham quan du lịch trung tâm thành phố, mua sắm và thăm viếng các khu văn hóa di tích lịch sử cũng như vận chuyển đưa đón bạn đạo trực tiếp từ khắp nơi trên thế giới.

Vì để đáp ứng lại nhu cầu thuận tiện cho đại đa số bạn đạo tham gia Đại Hội, BTC chúng tôi xin chân thành cáo lỗi và cũng xin bạn đạo hoan hỷ cho tất cả những sự chậm trễ trong việc tìm kiếm và hợp đồng với khách sạn. Ước mong bạn đạo hãy cùng nhau ghi danh một cách nhiệt tình để chúng ta có cơ hội hội tụ trong tình thương yêu xây dựng và phát triển Vô Vi theo chiều hướng trật tự chung.

BTC chúng con xin thành kính tri ân Bề Trên, Đức Tổ Sư và Đức Thầy đã soi sáng và giúp đỡ cho anh em chúng con hoàn thành nhiệm vụ chọn lựa khách sạn cho chương trình “**Đại Hội Du Hành Đạo Pháp 2013**”. Thành thật cảm ơn sự hoan hỷ và nhẫn nại của tất cả bạn đạo và kính chúc toàn thể quý bạn đạo cùng với gia đình và thân hữu một mùa **Giáng Sinh và một Năm Mới** thật bình an và hạnh phúc.

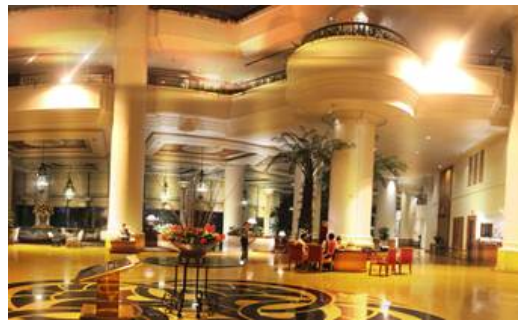
Kính thư,

BTC Đại Hội Du Hành Đạo Pháp
voviduhanhdaophap@gmail.com

Chú ý: Phiếu Ghi Danh dạng Word được kèm theo đây để bạn đạo có thể điền thẳng vào đó và gửi lại qua email về Ban Tổ Chức.

Khách Sạn Montien Riverside Hotel Bangkok
<http://www.montien.com/riverside/>
Từ ngày 19 tháng 9 tới ngày 23 tháng 9 năm 2013.

Nhìn Ra Sông Chao Phraya và Thành Phố Bangkok

Hồ Bơi

Phòng Ngũ Bao Gồm:

- Welcome drinks upon arrival - Phục vụ nước giải khát khi đến khách sạn lần đầu tiên.
- Welcome fruits and flowers in room – Phục vụ trái cây tươi và hoa tươi khi check-in.
- Complimentary tea and coffee making facilities in room – Trà và café trong phòng.
- Daily turndown service – Dọn phòng hằng ngày.
- Complimentary 3 bottles of drinking water provided on a daily basis – Tặng 3 chai nước khoáng mỗi ngày
- Complimentary in-room digital safety deposit box – Hộp sắt an toàn đựng đồ cá nhân.
- Complimentary use of Fitness Center (except massage with charge) – Sử dụng phòng tập thể dục.
- Complimentary daily shuttle service to shopping centers – Xe bus miễn phí đưa/đón đến các trung tâm thương mại.
- Guaranteed River View – Phòng nhìn ra dòng sông Chao Phraya.
- Free WiFi 1 User / Room, from 1 November 2012 onwards – Sử dụng WiFi miễn phí cho 1 người / 1 phòng.

Danh Sách Bạn Đạo Phát Tâm Ân Tổng Kinh Sách

1.	Nguyễn An	\$500	USD
2.	Mỹ Linh	\$300	CND
3.	Thiên Uy	\$300	USD
4.	Trí Nguyễn	\$200	USD
5.	Lương (Toronto)	\$200	CND
6.	Lô Trâm	\$100	USD

Mọi đóng góp liên quan đến việc ấn tổng xin vui lòng liên lạc kinhsachvovi@gmail.com

Thành thật cảm ơn sự đóng góp của quý bạn.

Kính thư,

Ban Kinh Sách

kinhsachvovi@gmail.com

Một Vòng Thái Lan

Trước tiên chúng con đội ơn Bề Trên, Đức Tổ Sư, Đức Thầy đã cho chúng con những chuỗi ngày Đại Hội tại Phnom Penh, Cambodia tràn đầy thanh quang điển lành, những ngày này chúng con xin giữ mãi để làm hành trang cho một tương lai đầy thử thách đang chờ đón chúng con.

Hôm nay ngày 28 tháng 9 năm 2012 chúng tôi lên đường sang Thái Lan đi tìm khách sạn để tổ chức Đại Hội cho năm 2013 đã được bạn đạo chọn. Nói tới Thái Lan là nói tới xứ Phật vì nơi đây có nhiều chùa chiền và tượng Phật được đặt hầu hết trên những con đường quốc lộ lớn và từng ngôi nhà đều có bàn thờ Phật và tôi cũng còn nhớ có lần Đức Thầy nói “Xứ Thái Lan là xứ Phật đó”. Chúng tôi may mắn gặp 1 người mà ông này là người lo cho mình về vận chuyển, ông này cũng thiên theo môn phái khác và cho chúng tôi biết cứ hằng năm vào ngày Đại Lễ tôi không nhớ ngày nào nhưng ông ấy có phát tâm làm thức ăn cho 50,000 người ngồi thiền ở ngoài trời trong 1 ngày, tôi tưởng tượng nếu Vô Vi mình có 50,000 người ngồi thiền một chỗ như vậy thì không biết chuyện gì sẽ xảy ra các bạn nhỉ ? Các bạn biết không, theo tôi được biết mỗi gia đình Thái nếu có con trai đầu lòng khi lớn lên phải vào chùa ít nhất 3 tháng để học kinh Phật và tìm hiểu về tâm linh, có lẽ vì thế mà Thượng Đế đã ưu đãi xứ này, và đa số người dân Thái Lan sống về ngành du lịch và massage, họ rất chiều chuộng và thật thà với du khách, khách sạn 5 sao rất sang trọng, trái cây thì không thiếu thứ gì mà lại ngọt lịm như đường thí dụ như những trái me Thai Lan, rồi đến những món ăn tom dum chua chua cay cay, món gỏi đu đủ thì khỏi chê, chè Thái đủ thứ, bánh mứt thì đầy đủ, quần áo thời trang giá cả nhẹ nhàng, máy móc điện tử cũng không kém Hong Kong, thôi nhè tôi xin ngừng ở đây vì túi tiền đã hơi cạn rồi, bây giờ bắt đầu nói đến khách sạn 5 sao Montien Riverside này được tọa lạc tại thủ đô Bangkok, Thái Lan nằm bên cạnh con sông Chao Phraya rất thơ mộng, không chật hẹp như khách sạn khác mà đặc biệt khách sạn được kiến trúc theo kiểu phương tây và trưng bày theo kiểu phương đông cho nên chung quanh khách sạn có những con đường đầy hoa thơm cỏ lạ, cung cách như ngôi đền vua chúa ngày xưa, quý bạn đạo tới đây bảo đảm sẽ có những giây phút tuyệt vời với làn không khí trong mát của giòng sông lặng như tờ. Tất cả phòng ốc được nhìn ra thành phố Bangkok hoặc là con sông được chạy dài trong thành phố, nếu quý bạn muốn đi chợ đêm hoặc mua sắm thì tại Hotel có xe bus miễn phí cứ mỗi 2 tiếng đồng hồ có 1 chuyến đi và về, từ 9:30 sáng tới 10:30 tối mỗi ngày nhưng quý bạn nhớ phải đặt chỗ ngay tại khách sạn nhé.

Hy vọng sẽ gặp lại quý bạn tại Bangkok, Thái Lan để chúng ta cùng nhau chung hưởng những giây phút tuyệt vời của 3 ngày tết Vô Vi.

Thành thật cảm ơn quý bạn đạo.
Kính chào,

Thanh Hòa

Thi Ca của Đức Thầy

Sàigòn, ngày 21 tháng 9 năm 1974

Thiên địa huy hoàng cảnh giới ta
Cùng chung tiến tới hợp đồng hòa
Không còn xa cách phân thanh trước
Tiến tới đạt thanh giải tán tà

Cộng đồng thế giới chuyển hòa
Phân thanh phần trước chung nhà dựng xây
Quy nguyên chơn trạng phơi bày
Ngày đêm chuyển hóa đổi thay không ngừng
Tiền duyên đời đạo lừng chừng
Kiếp này bận rộn khổ từng phút giây
Ước mong sớm đạt đêm ngày
Đâu dè cũng phải giải bày buông xuôi
Thế sanh phức tạp tạm mù
Đông, Tây, Nam, Bắc chuyển vui hồn thiêng
Diệu huyền sắp sẵn tiền duyên
Nay đà ngộ đạo nối liền gắng tu
Tự hành tự kiểm vượt mù
Trong không mà có đắp bù công phu
Sửa mình giúp họ chẳng ngu
Độc tài ám hại càng mù thêm lên
Từ bi thực hiện lập nền
Tương sanh đồng tiến giữ bền đi tu
Phật Tiên sáng suốt chẳng mù,
Thế gian phân biệt tạo ngu chẳng dừng
Nhìn nhau chiến đấu giữ gìn
Tham lam cực độ khó tin khó hòa.

Lương Sĩ Hằng - Vô Kiền

THIÊN ĐƯỜNG DU KÝ (tiếp theo)
của Thánh Hiền Đường

Dịch Giả: *Đào Mộng Nam*
Minh Giải: *Lương Sĩ Hằng*

Hồi Tám (tiếp theo)

LẠI DẠO CUNG THUỜNG THANH

NGHE LINH BẢO THIÊN TÔN THUYẾT PHÁP

...
Tế Phạt: Nghe lời dạy của Thiên Tôn, Dương Sinh xúc động lệ tuôn trào, người đời nếu như được nghe bài thơ đạo cảnh tỉnh thế gian này hẳn là những ai có tâm huyết sẽ rất cảm kích, theo gương đó lo tu đạo để sớm lên cõi thiên đường.

Thiên Tôn: Tôi sẽ hướng dẫn nguyên linh của Dương Thiện Sinh trở về nguồn cội.

Dương Sinh: Quả nhiên chẳng còn thấy viên ngọc chiếu sáng trước mắt nữa.

Thiên Tôn: Đã có một đấng “Linh Bảo Thiên Tôn” ngụ tại tâm con, vì nguyên linh của mỗi người chính là bậc Thiên Tôn của mình, cho nên mới nói: “Muôn pháp do tâm để ra” (*Vạn pháp do tâm sở sanh*). Muốn độ kẻ nguy nan, ắt phải tìm biện pháp giải quyết, bởi vậy pháp đã do tâm mà có, tâm chính ắt pháp chính, có thể đạt được kết quả tự phát triển đạo. Ngược lại tâm tà ắt pháp tà, chắc chắn sẽ hại người tổn đức. Người đời lần lần cầu pháp chẳng đắc pháp, cầu đạo không đạt đạo bởi vậy nói: “Đạo cao rộng cạp châu, đức nặng quý thần phục” là cách diễn tả tượng trưng cho sự đắc pháp đạt đạo. Bởi vậy ta khuyên người đời chớ nên bỏ tu đạo đức để cầu giới pháp thuật thần thông, như những bậc vĩ nhân chẳng hạn, mặc dù bản thân các vị đó không có pháp thuật, nhưng lúc nào cũng được thần linh gia hộ, đó chính là được pháp bảo vệ. Học đạo cũng giống hết vậy, chỉ cần kiên tâm tu đạo, nhẫn nại chịu sự hành hạ của ma quỷ, một sớm công đức sâu dày, điện quang sung túc tự nhiên ma quỷ lánh xa, hẳn là “dẫn hỏa quy nguyên”.

Dương Sinh: Thưa tại sao gọi là “dẫn hỏa quy nguyên”?

Thiên Tôn: Tu đạo nếu như chịu luyện hỏa khí tất nhiên khí nóng sục sôi bay thẳng lên cao, thanh nhẹ trở về nguồn cội. Còn nếu như tâm trí không kiên

định, “hỏa khí” nguội ngất, tất nhiên khí lạnh xuống thấp mà sinh ra đọa lạc. Vì muốn phổ độ chúng sinh, tôi đặc biệt lên đài giảng về kinh “Linh Bảo Định Quán” tức cuốn kinh chỉ dạy phép yên lặng để xét thấu chân tâm thiêng liêng quý báu.

LINH BẢO ĐỊNH QUÁN KINH

Phù dục tu đạo, tiên năng xả sự.

Kẻ muốn tu đạo, trước phải dứt bỏ lòng trần.

Giảng: Sửa đổi tâm tính gọi là “tu đạo”, không nhiễm trần tục gọi là “xả sự”.

Ngoại sự đa tuyệt, vô dư ngộ tâm.

Việc trần dứt hết, chẳng còn động tâm.

Giảng: “Ngoại sự” là việc ngoài đời tức lục trần, cần phải tránh xa.

Lục trần gồm: sắc, thanh (*tiếng*), hương, vị, xúc (*đụng chạm*), pháp (*phép*). Không được nhiễm sáu thứ nói trên gọi là “đa tuyệt” (*dứt sạch*). Quên được tâm ở trong và cảnh ở ngoài gọi là “vô dư ngộ tâm” tức không để cho tâm ngang ngược.

Nhiên hậu an tọa, nội quán tâm khởi.

Rồi sau mới ngồi yên xét thấu chân tâm.

Giảng: Các nỗi buồn phiền đã hết ngồi mới được yên. Nếu thấy một ý niệm dấy lên ắt phải lo trừ diệt ngay để cho tâm được hoàn toàn yên tịnh. Tâm trí huệ bừng sáng trong nội giới gọi là “nội quán” tức xét thấu chân tâm. Ý niệm chưa diệt trừ được hết gọi là “tâm khởi” tức tâm dấy động. Ý niệm trước dấy lên, cảm giác sau theo liền, do đó nếu diệt được tâm, ắt cảm giác mất ngay nên gọi là “trừ diệt”. Phàm tâm không dấy là “an”, cảm tính không động là “tĩnh”, do đó gọi là an tĩnh.

Kì thứ hữu tham trước, phù du, loạn tưởng diệt tận diệt trừ.

Kể đến có tham lam, trôi nổi, nghĩ xằng thấy diệt trừ hết.

Giảng: Tâm không dấy động, vọng niệm đã mất, vọng tưởng không sinh, không còn gì để mà tham nữa gọi là diệt trừ.

Trú dạ cầm hành, tu du bất thể.

Đêm ngày chăm lo công phu, phút giây không ngừng nghỉ.

Giảng: Lời nói ban ngày trong, ban đêm đục, trong đục cả hai không còn, đêm ngày lo tu không có gián đoạn, nên gọi là “bất thể” tức không bỏ.

Duy diệt động tâm, bất diệt chiếu tâm.

Chỉ trừ tâm động, không trừ tâm sáng.

Giảng: Nghĩ xằng phân biệt nọ kia là động tâm, nếu thức tâm đuổi được nó đi gọi là “diệt” tức dẹp bỏ. Tâm trí huệ luôn luôn chiếu sáng không chút gián đoạn nên gọi là “bất diệt chiếu tâm” tức tâm chiếu sáng đời đời.

Đản ngưng không tâm, bất ngưng trụ tâm.

Chỉ chuyên chú tâm không, chẳng chuyên chú tâm trụ.

Giảng: “Ngưng” có nghĩa là chuyên chú, tâm chẳng dấy động gọi là “không tâm” tức tâm trống rỗng. Không chấp trước bất cứ điều gì gọi là “bất ngưng trụ tâm” tức không chuyên chú tâm trụ.

Bất y nhất pháp, nhi tâm thường trụ.

Không y lại vào bất cứ một pháp nào, mới mong tâm đứng vững hoài hoài.

Giảng: Nếu chỉ ôm riết một pháp là “trước tướng” tức giữ mãi cái xác chết mà bỏ mất cái hồn sống. Tâm phải không chấp pháp mới khỏi y lại và tự đứng vững một mình. Hiện có mà vẫn lặng thinh coi như không có kêu là “thường trụ” tức mãi mãi còn đó.

Nhiên tắc phạm tâm tháo cạnh, kì thứ sơ học tức tâm thậm nan, hoặc tức bất đắc, tạm đình hoàn thất.

Phạm tâm luôn tranh giành, kẻ mới học đạo trừ nó rất khó hoặc trừ không nổi, nhưng nếu bỏ qua coi như không có ắt nó tự mất đi.

Giảng: Tính quen phiền não tuy có thể diệt trừ, song kẻ mới học đạo sức định thần chưa có, nên trừ

diệt nó rất khó. Nếu như biết tạm ngưng sự cố gắng diệt trừ nó thì tự nhiên nó mất đi.

Khử lưu giao chiến bách thể lưu hành.

Tranh giành qua lại để ra trăm cái xấu.

Giảng: Tâm mới chớm nhiễm cảnh, cảnh đã nhào tới trôi buộc tâm, thành ra tâm và cảnh cùng bị nhiễm. Ý niệm tham dục và đạo đức cả hai đều khó cắt đứt, khó ruồng bỏ, nên tánh đó luôn luôn giao chiến với nhau. Tánh vọng niệm nếu như không trừ được, tự nhiên nó để ra hàng trăm ngàn tánh xấu khác, nên gọi là “bách thể lưu hành” muôn thứ tánh hoành hành.

Cửu tinh tư, phương nãi điều thực, vật dĩ tạm thu bất đắc, toại phệ thiên sinh chi nghiệp.

Kiên nhẫn suy nghĩ kĩ càng mới có thể thuần thực chín chắn, chẳng thể vội vã thâu lượm kết quả để rồi ngàn muôn đời nghiệp đạo chẳng thành.

Giảng: Định được tâm không để cho nó động ắt là khế hợp được nó với chân lí thường tại. Không dứt tuyệt được ý, sự nghiệp tu đạo có cả ngàn kiếp cũng phế bỏ. Tu đạo giống như xào rau, lửa thiếu, mắm muối không nêm ắt sẽ nhạt nhẽo, sống sượng tất nhiên phải làm lại một cách cẩn thận mùi vị mới thơm ngon. Nếu như không kiên nhẫn nổi tức là tự hủy hoại muôn ngàn đời nghiệp đạo chẳng thành.

Thiếu đắc tĩnh kỉ.

Mình còn thiếu thanh tĩnh.

Giảng: Mới thanh tĩnh chưa phát được huệ cho nên gọi là “thiếu đắc tĩnh kỉ” tức mình thanh tĩnh chưa đủ mức.

Tắc ư hành lập tọa ngoại chi thời.

Về uy nghi được biểu lộ vào những lúc đi đứng nằm ngồi.

Giảng: Đi đứng nằm ngồi là những cử chỉ biểu lộ bốn tư thế của kẻ tu hành.

Thiếp sự chi xứ, huyền não chi sở.

Chỗ giao tiếp, nơi ồn ào.

Giảng: Sự giao tiếp biểu lộ rõ các vẻ của tính. Mọi tâm đều dấy động gọi là chỗ gây huyền não.

Giai tác ý an.

Phải làm cho ý yên định.

Giảng: Bỏ loạn theo yên gọi là “tác ý” tức dẹp “ý” vì “ý” là thức thứ bảy hay phân biệt nghĩ ngợi. Đạt được sự hòa nhã gọi là “an” tức yên tĩnh.

Hữu sự vô sự thường nhược vô tâm xứ. Xứ tĩnh xứ huyên, kì chỉ duy nhất.

Cái có cái không đều trở về cõi hư vô. Chốn yên chốn động cuối cùng hợp làm một.

Giảng: Có và không ràng rịt lẫn nhau, lặng thình được thì cả hai đều tan biến, muôn pháp không hai duy chỉ một.

Nhược thúc tâm thái cấp, tắc hữu thành bệnh, khí phát cuồng điên, thị kì hậu dã.

Nếu như bó buộc tâm gắt quá ắt sinh bệnh, uất khí thành điên cuồng, đó là nguyên do.

Giảng: Tâm thiên lệch thành chấp trước nên gọi là “thúc” tức bó buộc. Tâm hướng ngoại bị hình danh sắc tướng bên ngoài lôi cuốn riết sinh điên cuồng, bởi vậy kẻ tu đạo phải thu tâm về, không được cố chấp tính nóng nảy, nếu làm sai ắt sinh bệnh.

Tâm nhược bất động, hựu tu phóng nhiệm, khoan cấp đắc sở.

Nếu tâm bất động, phải lo thả lỏng, mau chậm đúng lúc.

Giảng: Theo định phát huệ gọi là “phóng nhiệm” tức thả lỏng. Định và huệ cùng hòa hợp gọi là đắc sở tức thấu đạt. Đạo tu tâm cần phải thu mở tự nhiên.

Tự hằng điều thích.

Luôn luôn tự điều hợp thích nghi cùng hoàn cảnh.

Giảng: Định nhiều tức ngu, huệ lắm tức điên. Định huệ được dùng đúng mức gọi là “điều thích” tức là tự mình điều hợp sao cho thích ứng được với mọi trạng huống.

Chế nhi bất trước, phóng nhi bất động, xứ huyên vô ố, thiệp sự vô não giả, thử thị chân định.

Gò bó mà không trói buộc, buông thả mà không động loạn, ồn ào mà không đáng ghét, phiền phức mà không chán nản, đó là chân định.

Giảng: Vắng lặng mà vẫn tỏa sáng, tỏa sáng mà vẫn vắng lặng, không dùng mà dùng luôn, dùng luôn mà không dùng tức là tới được ngọn nguồn của sự vắng lặng, đó mới là tính định chân thực.

Bất dĩ thiệp sự vô não, cố cầu đa sự. Bất dĩ xứ huyên ố, cưỡng cầu tự huyên.

Không khiến được sự giao tiếp vui vẻ nên sinh lắm chuyện, vì muốn một cách gượng ép nên sinh rối rắm.

Giảng: Thói quen trần trước phải luôn luôn chế ngự nó, không được thả lỏng khiến sinh ra phiền phức.

Dĩ vô sự vi chân trạch, hữu sự vi ứng tích.

Lấy sự không phiền toái làm nơi trú ngụ đích thực, gặp trở ngại phải giải quyết một cách êm xuôi.

Giảng: Thấy được bản tính hư không vắng lặng mới hết ồn ào phiền toái, và chỉ có nơi đó mới là căn nhà đích thực. Trí huệ sử dụng được hết mức thì gặp trở ngại nào cũng đều qua khỏi nên gọi là “ứng tích” tức ứng hợp đúng cách.

Nhược thủy kính chi vi giám, tắc tùy vật nhi hiện hình.

Nếu lấy gương nước để soi ắt mọi vật đều hiện rõ.

Giảng: Bản tâm vắng lặng trong như gương nước, phản chiếu không cản trở, muôn vật đều lộ rõ gọi là hiện hình.

Thiên xảo phương tiện, duy năng nhập định.

Mọi phương cách muốn giỏi chỉ nhập định mới có thể.

Giảng: Muôn pháp vốn trống rỗng, vắng lặng không chút lay động nên gọi là nhập định.

Huệ phát trì tức tắc bất do nhân, vật lệnh định trung cấp cấp cầu huệ, cấp tắc thương tính, thương tắc vô huệ.

Huệ phát mau lẹ ắt chẳng bởi người, trong khi “định” chớ gấp gáp mong có huệ, gấp gáp ắt làm thương tổn tới “tính”, thương tổn ắt không có huệ.

Giảng: Muốn biết rõ một cách gấp gáp chân định liền mất, ham liên lụy các hình tướng tâm tính bị thương tổn, nên nói “vô huệ” tức không có trí huệ. Do đó phải thể hiện đạo một cách tự nhiên, đạo mới tự sống còn vậy.

Nhược định bất cầu huệ, nhi huệ tự sinh, thử danh chân huệ.

Nếu như “định” mà không cầu huệ thì huệ mới sinh, đó gọi là chân huệ.

Giảng: Tâm vốn vắng lặng diệu dụng vô cùng, nên rất dễ phát sinh chân trí huệ.

(còn tiếp)

